

— Павелъ Петровичъ, нима на това мѣсто може да се спи? се обърна Штабсъ-Кап. Усовъ къмъ дружинния командиръ. „Помилуйте, ний ще се поболимъ тукъ отъ трѣска.

— Е, че какво ще ми заповѣдате да правя, когато „Маймунъ Паша“ тѣй иска! отговори Калитинъ ядосано.

— Идете и му кажете, каза първия

Дружинния командиръ стана и отиде при Генерала. Не се измина ни половинъ часъ, когато той се завърна на бивуака до толкова блѣденъ и раздраженъ, щото на себе си не приличаше.

— Разругахме се съ Генерала, каза Подполковникъ Калитинъ, слѣдъ малко бѣше послѣдвало распорѣждане, опълчението да се прѣмѣсти на по сгодното мѣсто.

Сжщо и днесъ глухо незадоволствие се чуваше отъ всѣкъдѣ.

— Павликъ. защо държишъ хората натоварени съ торбитѣ и шинелитѣ, каза Штабсъ-Кап. Стеселъ на дружинния командиръ? Нашия „М.—Паша“ до гдѣто се събуди отъ сънъ и си дръгне нѣкоя и друга чашка, ний още единъ пѣтъ можемъ да се напиемъ съ чай.

Но въ това врѣме се чуха гласове: „Генерала иди“! И тѣй, вмѣсто въ 4 часа сутринъта, както бѣше заповѣдано, опълчението се вдигна отъ бивуака тъкмо въ 6 часа. Цѣли два часа опълченцитѣ въ прохладното, най добро за пѣтъ, врѣме стояха на бивуака натоварени.

Когато опълчението тръгна врѣмето още бѣше прохладно, но виждаше се, че денътъ ще бѣде извънрѣдно горѣщъ. Въ 8<sup>1</sup>/<sub>2</sub> часа пристигнахме при с. Гавричъ. Тукъ, при самия пѣтъ, имаше единъ доволно голѣмъ язъ съ не съвсѣмъ чиста вода, освѣнъ това, отъ странитѣ на пѣтя имаше два кладенца, а въ лѣво отъ него,— въ расстояние на 200—300 крачки се виждаха да стърчатъ сохитѣ съ гиранилата на още нѣколко кладенца.

Наистина, не му бѣше тука ни мѣстото, ни врѣмето за голѣма почивка, понеже бѣше още рано, но